

— И тръгвашъ ?

— Утрѣ вечеръ.

— На параходъ ли ?

— Не, на онзи корабъ, който отъ вчера е хвърлил котва въ пристанището на селото ни.

— Да бѣди волята Божія ! изрече много нажелена младата и нѣжна супруга, като положи сладка цалувка на челото на младия си супругъ.

— Тѣзи твоя цалувка ще бѣди, мила моя, поржчителство че никога нема да та забравя въ траяннето на отсъствието си ! рече младыйтъ като цалунъ супругата си.

— Нема ли да ми позволишъ да стоя на корабя до минутата, когато той тръгне ?

— Искамъ го даже ! отговори супругътъ.

— И майка ми ли ?

— Ще доди и тя. Послѣ ще имате тука уйка си Евстатія, който ще ви утѣшава, ще ви донося редовно писмата ми и ще замѣнява отсъствието ми.

— Че коя ли услуга бы могла, мои Сотире, да утѣши скърбта на лишението ми ?

— О любезна и нѣжна моя супруго ! рече младыйтъ като прегърташе страстно младата си жена.

— Че какво ли не съмъ длъжна на тебе освѣнь супружеската любовь и преданность, Сотире ? Животътъ ли на уйка ми, избавленіето ли на дѣда ми, моето ли съществуваніе и на брата ми, и спокойствието ми на майка ми не дължа на васъ ?

— Остави, остави тѣзи работы, любезна ми Юліе. Нищо не ми си длъжна. Азъ ти съмъ длъженъ за найважното нѣщо.

— Кое ?

— Че ма научи да четъ, да пишъ и да съмъ человекъ.